

„Kāpēc jūs nākat?”
(Exodus 16:2-4, 9-15; Jāņa ev. 6:24-35)

Ir skaists vasaras rīts. Un Ontario provincē šī ir augusta garā nedēļas nogale, domāta visiem kā īss atvaļinājums vasaras vidū. Jūs varējāt iet iepirkties vai tikai apstaigāt kādu gaisu dzesinātu vēsu iepirkšanas lielcentru. Dažs no jums varēja iet makšķerēt, vai golfu spēlēt. Jūs varējāt palikt mājās, izbaudīt gārdas un garas brokastis, izlasīt avīzi, varbūt arī izbaudīt rīta vēsumu un skaistumu jūsu mājas dārzā. Vai tikai slinkot mājās! Jūs daudz ko citu varējāt šorīt darīt!

Bet jūs atnācāt šeit, dievnamā – lai piedalītos dievkalpojumā. Un daudzi citi, citās baznīcās un citās konfesijās – ir to pašu darījuši. Viņiem arī bija daudz citu iespēju pavadīt šo skaisto rītu, bet viņi arī izvēlējās nākt uz dievnamu un piedalīties dievkalpojumā kopā ar citiem kristiešiem.

Kāpēc jūs nācāt?

Atbilde šim jautājumam nav nemaz tik vienkārša, kā domājam. Vispirms, vēlas atbildēt ar labu, kārtīgu ticīga cilvēka atbildi: „Nācu, jo gribu stiprināt savu ticību ar Dieva vārdu un ar Svētā vakarēdiena sakramentu.” (Vai kādu tam līdzīgu atbildi!) Tas ļoti iepriecinātu mācītāju un iespaidot citus cilvēkus. Un, bez šaubām, tā ir pareiza, patiesa un godīga atbilde. Bet dievkalpojuma apmeklēšanas iemesli ir ļoti daudzi un dažādi.

Svētdienas rītā vīrs un sieva uzmodās un sieva sāk ģērbties un gatavoties iet uz dievkalpojumu. Pēc kādu laiciņu, viņa vēroja, ka vīrs nav kustējies nemaz no gultas. „Kāpēc tu negatavojies uz dievkalpojuma?,” viņa prasīja. Vīrs atbilda: „Negribu iet!” „Kāpēc ne?”, vaicāja viņa sieva. Man ir trīs labi iemesli.” atbildēja vīrs, „Pirmais: Cilvēki tur ir nedraudzīgi; otrs, daudzi man ienīst, un trešais, es vienkārši negribu iet!” Sieva, visā gudrībā atbildēja: „Nu man ir trīs labi iemesli, kāpēc tev jāiet uz dievkalpojumu. Pirmais: cilvēki tur ir gan ļoti draudzīgi; otrs, daudzi tur tevi tiešam cien; un trešais, tu esi tās draudzes mācītājs. Tā tad, celies un sagērbies!”

Daudziem draudzes dievkalpojuma apmeklēšana neliekas kā vienīgais veids „piederēt” draudzē un piedalīties draudzes dzīvē. To apstiprināja vārāki pētījumi ASV un Kanadā, kad jautāja cilvēkiem par dievkalpojuma apmeklēšanu: rezultāti rādīja ka vairāk ka 40% teica, ka apmeklē dievkalpojumu katru nedēļu. Bet tas nesaskanēja ar atsevišķu draudžu aktuālo dievkalpojuma apmeklētāju skaitu, kas bija ap 20%. Kad šī statistikā nesaskaņa tika tālāk izpētīta, tad atklājas, ka draudzes locekļi bija uzskatījuši citas draudzes notikumus – sēdes, sarīkojumi, laulības, bēres, talkas, utt. draudzes dievkalpojumiem līdzīgas un līdzvērtīgas draudzes piederības zīmes.¹ Viņiem tad likās, ka nebija jāapmeklē svētdienas dievkalpojumu, jo bija tajā nedēļā piedalījušies kādā citā draudzes notikumā.

Ir tiešām daudz iemeslu kāpēc nākam vai nenākam uz dievkalpojumu. Ir daudz un dažādas lietas, ko meklējam dievkalpojumā un draudzē.

Jēzus arī to piedzīvoja. Mūsu šīs svētdienas evaņģeliju tekstā, pēc Jēzus bija brīnumainā veidā paēdināja vairākus tūkstošus cilvēkus ar tikai dažām maizēm un zivīm, ļaudis viņu gāja meklēt. Bet Jēzus zināja, ka tie viņu seko ne lai dzirdētu sludinājumu par Dieva valstību un Viņa mīlestību, bet jo ļaudis gribēja vēl ēdienu, ko Jēzus viņiem bija sagādājis. *"Patiesi, patiesi Es jums saku: jūs Mani meklējat nevis tāpēc, ka esat redzējuši zīmes, bet ka esat baudījuši no maizēm un paēduši."* viņš tiem teica. Jēzus saprata to, ko baznīcas dzīves pētnieki gadiem simtiem vēlāk apstiprinās ar aptaujām un studijām – cilvēki atnāk uz dievkalpojumu ne vienmēr meklēdami tikai garīgo barību.

Piemēram, mēs latvieši, kad daudzas citas imigrantu tautības sabiedrības, uzskatām baznīcu kā viena no mūsu sabiedrības kopības līdzekļiem. Un daudzās vietās, kur latviešu sabiedrība ir skaitliski samērā maza, draudzes dievkalpojums ir tās sabiedrības regulārais sanāksšanas gadījums. Latvieši nāk uz dievkalpojumu, lai būtu kopā ar citiem latviešiem.

Un nenoliedzams ir fakts, ka mūsu draudžu kafijas galdi pēc dievkalpojuma piedāvā draudzes locekļiem ne tikai rūpīgi gatavotas maizītes un citus gārdumus, bet arī sadraudzības iespēju, kas veicina draudzes kopību un ir arī ļoti nozīmīga „garīga maize” visiem.

Cilvēkiem nepieciešamā *maize* nav tikai skaistās dāmu komiteju gatavotas maizītes. Nedz arī tā „garīgā maize” ko, cerams, piedāvājam draudzes dievkalpojumā. Daudziem cilvēkiem, dievkalpojums un draudzes sabiedrība ir viens

no retām iespējām izbaudīt sabiedrību. Dzīvojot vienatnē, ar ierobežotām transportu iespējām, daudziem dievkalpojums nav tikai garīgs, bet ļoti nozīmīgs sabiedriska notikums, kas dara viņu dzīvi pilnīgāku. Šādu *sabiedrisku* vajadzību nedrīkstam no baznīcas puses neievērot. Ir jāgādā visiem dievkalpojuma apmeklētājiem labu, draudzīgu, un pacilošu sabiedrisku iespēju.

Ir patiess, ka cilvēki nāk uz dievkalpojumu daudz un dažādu iemeslu dēļ, un ne visi tie ir ticības pamatoti. Bet tas tā vienmēr ir bijis. Un mūsu šis svētdienas Bībeles tekstos redzam, ka Dievs uzrunā ikkatru cilvēku patieso vajadzību, vai tā būtu garīga, vai ne.

Labs piemērs ir šis svētdienas Vecās Derības tekstā. Israēlas tauta tika atbrīvota no verdzības Ēģiptē. Bet viņi atklāja, ka brīvības ceļš nemaz nav tik līdzens un viegls. Tuksnesī ceļojot, viņiem pietrūka ēdienu. Tie brēca un sūdzējās Mozum, un Mozus griezās pie Dieva, izteikdams ne tikai tautas sūdzības, bet arī savu pašu izmisumu un nespēku. Tautas krīze nebija tikai garīga; tā bija pirmkārt praktiska dienišķās maizes krīze. Kā viens dienvīds Amerikas bīskaps reiz vēroja par garīgo un politisko nemieru starp viņa zemes nabadzīgākiem cilvēkiem: *ir grūti dzirdēt Dieva balsi, kad tavš tukšais vēders tik stipri rūc!* Lai rastu apstākļus, kuros Dieva varētu savu tautu uzrunāt un tās ticību stiprināt, vispirms vajadzēja tautu paēdināt.

Ir zīmīgi vērot, ka Dievs nesaka, ka ēdienu nav vajadzīgu. Bet Viņš atzīsta, ka cilvēkiem ir visādas vajadzības dzīvē,

un ja tās nav apmierinātas, tad nav daudz iespēju arī apmierināt viņu garīgās vajadzības.

Tā arī Jēzus, redzēdams lielo ļaužu pulku, kas bija nākusi viņu uz klausīt, zināja, ka viņiem nav ēdiena. Viņš šos ļaudis paēdināja, gan ar dzīvības vārdu, gan ar maizi un zivīm. Visas cilvēku vajadzības tika pamierinātas.

To darīja arī Jēzus mācekļi. Apustulis Jēkabs savas vēstules 2. nodaļā saista ticību un praktisku darbu, un saka, ka viens bez otra ir nedzīva.

¹⁴ Ko tas palīdz, mani brāļi, ja kāds teic, tam esot ticība, bet tam nav darbu? Vai ticība viņu var izglābt?¹⁵ Ja brālis vai māsa ir kaili un tiem trūkst dienišķas barības,¹⁶ bet kāds no jums viņiem teiktu: ejiet ar mieru, sildieties un baudiet barību, - bet nedotu viņiem to, kas miesai vajadzīgs, ko tas palīdz? ¹⁷ Tāpat arī ticība, ja tai nav darbu, tā pati par sevi ir nedzīva.

Baznīcai ir jāatceras mūsu Kunga priekšzīmi un jāievēro, ka cilvēkiem ir vajadzīgas ne tikai garīgas maizes, bet arī dienišķās. Mums ir vienmēr jāatceras, ka draudze un tās sadraudzība uzrunā visu cilvēku ar visām viņu garīgām un laicīgām vajadzībām.

Āmen.

2006. g. 6. augustā

ⁱ “*Did You Really Go To Church This Week? Behind the Poll Data*”, by C. Kirk Hadaway and P.L. Marler. This article appeared in *The Christian Century*, May 6, 1998, pp. 472-475. Copyright by The Christian Century Foundation; used by permission. Current articles and subscription information can be found at www.christiancentury.org. This article prepared for Religion Online by Ted & Winnie Brock.